

עינת חסון

כותבת על אחיה [סגן גונדר רפי אלקלעי ז"ל](#)

אני כותבת לך מכתב.
מאז לכתך, התחלקו החיים לשניים - החיים לפני והחיים אחרי.
הלכת באותה העוצמה בה חיית.
הלכת עם רבים וטובים, כמו שהתנהלו חיך.
תמיד בסביבה, מוקף אנשים ובעשייה.
אני משוכנעת שלא תיארתי לעצמך, כי הפעילות אליה נשלחת להציל חיים,
תגבה את חיך שלך.
אני מאמינה, כי גם אם היית יודע שזו משימתך האחרונה עלי אדמות, היית
לוקח בה חלק ועושה אותה במסירות.
נורא עצוב בלעדיך, אחי.

סלח לי אחי,
כי הכאב נמצא בחדרי ליבי.
סלח לי, כי לכתבך קשה מנשוא,
ונחבא, כדי שאוכל להמשיך לחיות.
דמותך כה ברורה ואובדנך אינו מוחשי.
שירתך ואמירותיך כה ברורות,
שאי אפשר לחשוב כי אינך עוד.
סלח לי אחי יקר, כי נאחזת אני בחיים
ולא נותנת ליגון להשתלט.
אחרת, קשה יהיה להתמודד.
האש בערה ימים ולילות, כילתה כל פיסת אדמה ונשמות טובות.
פגעה בכל יצור חי, שמצא במקום פינת חיים
ולא בחלה לפגוע גם באנשים.
היית ארבעים וארבעה לוחמים, שלושים ושבעה צוערים וקצינים,
אנשי משטרה, כיבוי אש ואזרחים.
הגעתם לכבות ולהציל, אך בערתם בעצמכם ללא זכר להשאיר.

היה לי אח,
אחי הצעיר, בן הזקונים.

שחום עור וכיפה נצחית בצד.
היה לי אח.
בילדותנו שיחקנו "במחנה", אכלנו ארוחות "מלכים", התחרינו בעמידת ידיים וראש, שיחקנו טניס שולחן בגינה.
היה לי אח.
בבגרותו בחר לשרת בגבעתי, עבר קורס מכי"ם וסיים כמ"פ.
את הנתינה השלים בלימודי עבודה סוציאלית ועבודה עם בוגרים בעלי צרכים מיוחדים.
היה לי אח שהחליט לתת מיכולותיו לנפלאים מהחברה, לכלואים ולאנשים הנפלאים העובדים איתם.
את ניסיונו וערכיו השלים בחינוך דורות של סוהרים במרכז ההדרכה של שירות בתי הסוהר.
היה לי אח, שמת מות קדושים, כשנקרא להציל חיים ושילם בחייו.
היה לי אח ואני אחות שכולה.

בערב, השמיים רחבים, מכוסים בעננים ונראים מעט כוכבים.
ולנו - כוכב אחד יקר חסר.
התחושה כמו בשירו של שימי תבורי "ולילה בלי כוכב, הכל כמו נחרב..."
עברו השנים וחסרונך מורגש
וכאילו רק אתמול נעלמת כך, ללא כל הכנה.
כבר עברת את גיל חמישים - סביר להיח ששערך היה מאפיר יותר, אך זריזותך, החן בעשייתך והרצון הבלתי פוסק לעשייה - היו ממשיכים באותה המידה.
ואני, הפחד מהשכחה מלווה אותי. לא שלי, לא שלנו - של הסביבה.
אך הנה עברו השנים ודמותך השאירה חותם. מכל סיטואציה, זמן ומקום, יש משהו שליווה אותך, התלווה אליך או היה בחברתך וזוכר.
זיכרון האנושיות, האכפתיות, עוצמת הנתינה, חדות העשייה, החיוך הרחב.
אנחנו המשפחה לא מופתעים, שהרי הכרנו אותך ומשום כך תחושת הפספוס היא קשה.
מיותר - מילה מכעיסה, לתאר את מה שאנחנו חושבים.
זיכרון - מילה חשובה, המתארת את המצב בו אנו נמצאים.
ועוד שנה עברה חלפה, עולם כמנהגו נוהג - טכסי זיכרון, התכנסות אנשים, סיפורים, חוויות וכל אחד לדרכו.

ואנו יוצאים מהמקום המשקיף לעיר, עם כאב בלב, חץ בנשמה ואוויר לעוד שנה של זיכרון

בכל פעם שיורדים ממטרים בחודש דצמבר, אני חושבת על אותו החודש, אז, 2010, בו החום היה כחום יולי אוגוסט, הרוחות היו כרוחות הסתיו וממטרים - אין.

לו הגשם הופיע אז, כפי שמתדפק על חלונות בייתי עתה, לא היינו כפי שאנחנו היום - משפחה כואבת ובעיקר חסרה.

לאחר כיבוי אותה שריפה אומללה, ירדו ממטרים ובליבי דאגתי, שמא אתה נרטב, אי שם במעמקי הבור שנכרה עבורך.

עד לאיזה עומק מחלחלים המים ועד כמה קר שם למטה.

אחי היקר - מהר מדי, קשה מדי ומיותר לחלוטין. אתה נמצא שם ואנחנו כאן. ממשיכה לחשוב, אוהבת ומתגעגעת.